

dávek z nájemného, vodného a ostatních vedlejších dávek z nájemného, příslušejících povinné straně oproti poddlužníku, proto, že nejde o jmění dlužnice, nýbrž o dávky, povolené výnosem ministerstva financí ze dne 21. ledna 1925, čís. 2379, jež majitel budovy pokud se týče trvalý její uživatel u svých nájemníků (uživatelů bytů) jen vybírá a odvádí hlavnímu městu Praze, ruče za jejich správné zaplacení, takže majitel domu a pronajímatel bytu jest jen výběřčím těchto poplatků, které však nepřejdou do jeho majetku a právě proto nemohou býti předmětem exekuce proti němu. S tímto názorem rekursního soudu jest souhlasiti a nelze jej vyvrátiti ani poukazem na pravidla o vybírání obecních dávek a poplatků ve Velké Praze, schválených shora uvedeným ministerským výnosem, pokud se týče na § 8 odst. 2 těchto pravidel o vybírání obecní dávky k nájemnému (nájemní hodnotě), podle něhož předpisuje se dávka majiteli (trvalému uživateli) budovy a platí se ve splatných lhůtách předem, neboť jde o dávku, již povinen jest platiti podle § 2 těchto pravidel nájemník, z čehož plyne, že rekursní soud právem uznal, že věřitelkou není dlužnice, nýbrž město Praha, a že dlužnice jest toliko inkasantkou, která podle § 8 odst. 3 oněch pravidel má dávku u nájemníků (uživatelů bytů) vybrati a ve lhůtě tam určené věřitelce (hlavnímu městu Praze) odvésti. Podobně má se věc, pokud se týče vodného (§ 3 C čís. 8 pravidel o vybírání zvláštního vodného a poplatků vodních). Není tedy dovolací rekurs opodstatněn. Pokud se tam tvrdí, že předmětem exekuce jsou případné nároky dlužnice na náhradu dávek těchto již předem zaplacených aneb alespoň dávno splatných a že jest to patrné z exekučního návrhu, neodpovídá to spisům, jelikož o nějakém náhradním nároku za dávky předem zaplacené nebo alespoň dávno splatné v exekučním návrhu řeči není, nehledíc ani k tomu, že o náhradním nároku za dávky splatné, ale ještě nezaplacené, sotva by se dalo mluvit.

Čís. 7211.

Nedostavení se k rozvrhovému roku má v zápětí pozbytí práva k rekursu toliko tenkrát, jde-li o rekurs proti příkázání pohledávky třetí osoby, není však věřiteli zabráněno, by se rekurselem nedomáhal nápravy rozvrhového usnesení co do své vlastní pohledávky, buď že mu nebyla vůbec přikázána nebo že mu nebyla přikázána správně.

»Vymáhajícím věřitelem«, po jehož úplném uspokojení jest přiřknouti pohledávky řádně neohlášené ve smyslu § 172, druhý odstavec, ex. ř., není správce úpadkové podstaty, na jehož návrh bylo zavedeno dražební řízení.

Okolnost, že příslušenství pohledávky nebylo podle § 210 ex. ř. přihlášeno k rozvrhovému roku, není na závadu, by nebylo přikázáno, bylo-li vidno z veřejné knihy (exekučních, úpadkových spisů), že jest po právu a způsobilé k uspokojení.

K návrhu správce dlužníkovy úpadkové podstaty a vymáhajícího věřitele družstva V. v Č. byla provedena exekuční dražba úpadcových nemovitostí. Rozvrhuje nejvyšší podání vyhověl soud první stolice odporu správce úpadkové podstaty a některých věřitelů a nepřikázal eráru pohledávky na daních, ježto nebyly včas přihlášeny podle § 172, druhý odstavec ex. ř. Knihovnímu věřiteli »B-ským pravovářečníkům, měšťanský pivovar v B.« přikázal první soud sice jistinu, nikoliv však její příslušenství (výlohy vyhotovení, poplatky a zavtělení dluhopisů a 8% úroky z úroků). Rekursní soud vyhověl rekursu finanční prokuratury a přikázal eráru pohledávku daňovou a vyhověl i rekursu B-ských pravovářečníků v B. a přikázal jim též příslušenství jistiny.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu správce úpadkové podstaty.

D ů v o d y:

Dovolací rekurent napadá usnesení rekursního soudu jednak proto, že rekursní soud přihlížel k rekursům české finanční prokuratury v zastoupení čsl. státu a firmy: »B-ští pravovářečníci« přes to, že, jak za to má dovolací rekurent, těmto věřitelům právo k rekursu nepřislušelo jednak proto, že jim byly částečně přikázány z rozvrhové podstaty jejich pohledávky, ač svých pohledávek zavčas podle § 172 druhý odstavec, pokud se týče § 210 ex. ř. nepřihlásili. Dovolací rekurs není však v žádném směru opodstatněn. Jest mylným názor dovolacího rekurenta, že řečeným věřitelům právo k rekursu do rozvrhového usnesení nepřislušelo, protože se k rozvrhovému roku nedostavili. Rekurent dovolává se § 234 ex. ř. neprávem. Podle tohoto zákonného ustanovení má nedostavení se k rozpočetnímu roku za následek pozbytí rekursu toliko tenkrát, jde-li o rekurs proti přikázání pohledávky třetí osoby, nedostavení se však k rozvrhovému roku nebrání věřiteli, by se rekurssem nedomáhal nápravy rozvrhového usnesení co do své vlastní pohledávky, buď že mu nebyla vůbec přikázána nebo že mu nebyla přikázána správně. (Neumannův komentář k ex. ř. str. 681 a tam uvedená rozhodnutí.) V tomto případě šlo o rekursy věřitelů, podané ve příčině jich vlastních pohledávek, protože jim nebyly vůbec, pokud se týče správně přikázány, a rekursní soud právem neodmítl tyto rekursy, nýbrž je vyřídil.

Přikázání pohledávek čsl. státu na daních a veřejných dávkách přes to, že pohledávky ty nebyly podle § 172 druhý odstavec ex. ř. zavčas k dražebnímu roku ohlášeny, a přikázání příslušenství u pohledávek firmy B-ští pravovářečníci, ačkoli příslušenství to nebylo k rozpočetnímu stání (§ 210 ex. ř.) vůbec přihlášeno, napadá dovolací rekurent neprávem. Okolnost, že berní úřad neohlásil pohledávky na daních a veřejných dávkách podle § 172 druhý odstavec ex. ř., mělo toliko za následek, že bylo přikázati dotyčné pohledávky až po úplném uspokojení vymáhajícího věřitele. Než to se napadeným usnesením stalo. Dovolací rekurs jest mylného názoru, že nebylo přikázati pohledávky státu již za pohledávkou vymáhajícího věřitele družstva V. v Č., protože prý

tu byl ještě druhý vymáhající věřitel, totiž on, dovolací rekurent jako správce úpadkové podstaty, na jehož návrh bylo dražební řízení zavedeno. Správce úpadkové podstaty, i když má podle § 119 konk. ř. v dražebním řízení, jež sám zavedl nebo k němuž přistoupil, postavení vymáhajícího věřitele, ve skutečnosti, ježto nemá pohledávky, kterou by vymáhal, není vymáhajícím věřitelem, nýbrž jest mu postavení vymáhajícího věřitele přiznáno toliko formálně (viz pamětní spis str. 105). Byl tedy v tomto dražebním řízení ve skutečnosti jen jeden vymáhající věřitel a to družstvo V. v Č. a rekursní soud přikázal pohledávky státu na daních a veřejných dávkách, pokud byly po právu a způsobilé k uspokojení z nejvyššího podání, správně za tímto vymáhajícím věřitelem. Pokud jde o příslušenství pohledávek firmy B-ští pravovářečníci, měšťanský pivovar v Č., nevadila tomu, by bylo z nejvyššího podání přikázáno, okolnost, že nebylo podle § 210 ex. ř. přihlášeno k rozvrhovému roku, když bylo z veřejné knihy, pokud se týče z exekučních spisů a v tomto případě, kde exekuce byla vedena v úpadkových spisech, z úpadkových spisů vidno, že jest po právu a způsobilé k uspokojení (§§ 210 a 214 ex. ř.). Že je za takové rekursní soud na základě uvedených pramenů uznal, tomu dovolací rekurent neodporuje.

Čís. 7212.

Členům společnosti podle § 1175 a násl. obč. zák. nelze upřít právo, by jim z výtěžku dosud docíleného byla dána splátka na jejich podíl, když jest jisto, že tohoto výtěžku nebude pro další likvidaci třeba, a nelze je odkazovati na to, až společenské jmění bude úplně zpeněženo, nemůže-li dalším prováděním likvidace na dosavadním výsledku v neprospěch společnosti býti nic změněno.

(Rozh. ze dne 11. července 1927, Rv I 1591/26.)

Žalobci Eliška, Petr a Pavel P-ovi provozovali jménem vlastním a jako přihlásivší se dědicové Markéty P-ové společně se žalovaným a Hedvikou B-ovou čistírnu odpadků až do 30. června 1925. Žalobci, žalovaný a Hedvika B-ová dohromady se účastnili třetinou na společenském podnikání. Žalovanému byl svěřen provoz podniku. Žalobu o zaplacení 38.538 Kč 33 h procesní soud první stolice pro tentokrát zamítl, o d v o l a c í s o u d uznal podle žaloby. D ů v o d y: Žalovaného jest považovati v poměru k žalobcům za splnomocněnce (§ 1190 obč. zák.). Jako takový jest povinen předložiti závěrečné vyúčtování o společném základním jmění a o příjmech a vydáních k tomu patřících a všechny z obchodu vzešlé užítky zmocnitelům (žalobcům) podle poměru jejich podílů přenechati (§§ 1198, 1199, 1009 obč. zák.). Podle vlastního sdělení nekoupil žalovaný následkem rozvázání společného podnikání v posledních měsících první polovice roku 1925 žádné nové materialie, urychlil prodeje dohotoveného materiálu, likvidoval v běhu jsoucí obchody, uložil došlé peníze na úrok, předložil žalobcům